

ledes at der ikke kan være Tvivl derom. Det er især disse to Ting, som tale for den offentlige Henrettelse, men lader os nu see, om de opnaaes derved. Hvad for det Første Afstrækkelsen angaaer, er det en Kjendsgjerning, som stadfæstes af utallige Erfaringer, at den offentlige Henrettelse, langt fra at affrække fra at begaae Mord og lignende Forbrydelser, tværtimod tilskynder dertil; det er en Erfaringsætning, at der i de Districter, hvor der har fundet offentlige Henrettelser Sted, kort Tid derefter er begaaet grove og atroce Mord (Modsigelse). De ærede Medlemmer tvivle maaskee derom, men De maae tillade, at jeg sætter andre store Retslærdes Erfaring høiere i den Henseende. Det er blevet udtalt af den Commission, der har været nedsat i England, og som jeg før omtalte, og det er altsaa udtalt af Mænd, som have haft rig Leilighed til at høre Erfaringer i den Henseende. Det er endvidere en Kjendsgjerning, at Folk ved de offentlige Henrettelser — Enhver, der har bivaanet en saadan, vil vide det — komme i en vis Sindsstemning, og at den Stemning, hvoraf Mængden betages ved et saadant blodigt Skuespil, er af en meget demoraliserende Virkning. Hvad er det nemlig, som driver Publikum derhen? Det er deels en pirrende Nysgjerrighed, der ofte bringer Folk til at staae hele Nætter, for at forbeholde sig den første Plads til at see Forbryderen, og deels den Lyst, som boer i Mennesket til at see paa slike oprørende Skuespil; det er den samme Følelse, som bringer Folk til at see paa Tyrefægtninger, der ofte ere forbundne med Livsfare. Man har mange Exempler paa, at Henrettelser ere mislykkede, at Delinquenten formelig har givet sig til at flaaes med Vøden, saaledes at Henrettelsen ikke har kunnet fuldbyrdes, ja, det er endog hændet, at Skarpreteren er bleven saaret i den Grad, at man har maattet hente en anden til at fuldbyrde Henrettelsen. Man har frendes Exempler paa, at Forbryderen er bleven bevidstløs, saaledes at man har maattet fuldbyrde Executionen paa et bevidstløst Menneske, og selv ved Faldøgen bliver Muligheden af en mislykket Henrettelse ikke fjernet; thi det kan meget ofte hændes — hvad der virkelig ogsaa er skeet — at Executionen ved Faldøge er mislykket, saa-

ledes at den har maattet medtage flere Timer. Et saadant Skuespil bør man ikke frembyde for Publikum. Efter mit Forslag skal Henrettelsen foregaae indenfor Fængslets Mure, dog saaledes, at der er et tilstrækkeligt Antal officielle Personer tilstede, for at bevise, at Henrettelsen har fundet Sted, og at det tillades et Antal Personer at komme tilstede for at overbevise sig om, at Forbryderen virkelig har lidt sin Straf. Derved vil være udelukket, at man senere skulde kunne drage i Tvivl, at Forbryderen var henrettet, og man opnaaer altsaa derved det ene af de Gode, man har villet opnaae, nemlig Notorieteten. Hvad det andet Gode angaaer, nemlig Andres Afstrækkelighed fra at begaae Forbrydelser, tror jeg tilstrækkelig at have paaviist, at den offentlige Henrettelse ikke medfører denne Virkning. Jeg skal saaledes anbefale begge Forslag, men dog aldeles subsidiairt for det Tilfælde, at Bestemmelsen om Dødsstraffens Afkaffelse ikke skulde gaae igjennem.

Jeg vender mig dernæst til det Forslag, jeg har stillet under Nr. 19 til § 21, hvilket gaaer ud paa at afflatte Riis og Rottingslag. Det er overseet, at et lignende Vædringsforslag burde have været stillet til § 9, hvori Straffene opregnes; thi deriblandt er ogsaa Riis og Rottingslag, og dersom mit Forslag skulde blive vedtaget ved denne Behandling, vil ved 3die Behandling et Vædringsforslag til § 9, der sætter den i Overensstemmelse med de andre Paragrapher, blive en Nødvendighed. Hvad nu det Forslag angaaer, ganste at afflatte revsende Vegemstraffe, har jeg allerede et Par Gange tidligere haft Leilighed til at udtale mig derom, og jeg kan derfor i denne Henseende fatte mig ganste kort. Det gaar med Straffelove som med andre slike Love, at der maae finde en vis Overensstemmelse Sted mellem de forskellige Landes Lovgivninger. Sammenligner man f. Ex. Lovene fra det 8de Aarhundrede i de forskellige Stater i Europa, vil man finde, at de samme Bestemmelser gaae igjennem dem alle; det Samme er Tilfældet, naar man vil sammenligne Lovene fra det 15de Aarhundrede, og ligeledes, naar man vil anstille Sammenligningen i det nærværende Aarhundrede. Der finder en ganste